

Oude Belgische Steaen.

TONGEREN. HET BEGIJNENHOF.

veilig liggen nog die woninkjes vlak achter den muur met zijn aardige groene en bruine deurtjes en welk een devote rust heerscht er toch nog op die pleintjes ter weerszijden van de kerk, grillig bebouwd met trapgevelhuizen, waartusschen nauwe straatjes weer doorkijkjes geven op andere poortjes en huizen. De zoetjesaan vallende schemering is wel bijzonder gunstig voor de stemming, die zich gaandeweg van ons meester maakt. Maar daar valt de blik op een lawaaierig verkiezingsbiljet, dat den kerkmuur ontsiert, Lijst één werd den katholieken kiezers als de ware aangeprezen. Men stemt in België niet op namen maar op cijfers, wat nog eenvoudiger is dan bij ons. Nu be kroop ons de ergernis dat zelfs dit plekje door de politiek niet met rust wordt gelaten, en zonder dat de mooie stemming van zooveen deze overdenkingen weer was komen verdrijven, waren wij reeds het begijnenhof uit en op weg naar den trein, die ons nog denzelfden avond naar St. Truyen brengen zou.

De duisternis belette ons bij het station Loon te onderzoeken of daar nog op een heuvel de bouwvallen van het kasteel Loon waren te zien, die Busken Huert er bij zijn reis in 1878 opmerkte en die hem aanleiding waren tot dien voor zijn kunstbegrip zoo karakteristieken raad aan een willekeurig

jong schilder „die aan kennis van het tijdvak gevoel voor het tragische paart” om roem te behalen met een reeks van tafereelen uit het leven van Ada van Holland. Eigenlijk had bij een bezoek aan Belgisch Limburg de oude hoofdstad niet mogen overgeslagen worden. Maar wij vreesden in Loon

geen nachtverblijf te zullen krijgen en na een geheelen dag aan Tongeren te hebben gewijd gedoogde ons reisplan geen langer opont-houd aldaar ter wille van Loon.

De late avond vond ons reeds in St. Truyen. Weer was het een lange, reeds volkomen stille en spaarzaam verlichte straat, die van het stationskwartier naar het midden der stad voerde. Aan het stijgen bemerkten wij, dat wij den goeden weg hielden, want ook hier zouden wel weer stadhuis en oudste kerk op het hoogste punt staan.

En zoo was het inderdaad. Maar wij vonden meer, iets dat wij niet hadden verwacht: een reusachtig marktplein, dat in zijn algeheele verlatenheid de mooiste herinneringen aan Vlaanderen stille steden wakker riep.

Aan de andere zijde schemerden de om-trekken van torens; het was een lange wandeling er naar toe. Ondertusschen begon de belfoort te spelen en toen wij het raadhuis, dat den belfoort draagt, bereikt hadden, bemerkten wij dat dit vrij stond en het plein zich aan de achterzijde nog een heel eind uitstreckte. 't Was een markt zoo groot als ik mij van geen Vlaamsche stad herinnerde. Alleen in Dixmuiden was de impressie misschien niet minder groot, maar zij werd daar wel verlevendigd door het scherpe contrast met het kleine plaatsje zelf. Nu